

[Socialministeren]

dette er jo ifølge bistandsloven et kommunalt ansvarsområde, men jeg følger naturligvis udviklingen, og jeg er glad for, at også folkettinget løbende følger den.

Et af de områder, der betyder mest i den her nævnte sammenhæng, er tilbuddet om daginstitutioner for børn enten som institutionspladser eller i form af dagplejeordninger. På den ene side er denne ydelse en forudsætning for stigningen i kvindernes erhvervsfrekvens og derved for forbedringen af de materielle levevilkår for en lang række børn. På den anden side har ydelsen også et socialt og et pædagogisk sigte, idet det enkelte barn tidligt i sit liv lærer at omgås andre børn, hvilket bl. a. har stor betydning for en vellykket skolestart og dermed for hele barnets videre udvikling og muligheder.

Efter min opfattelse er det derfor af stor betydning, at der sker en fortsat udbygning af dette område. Jeg synes, det er glædeligt at konstatere, at kommunerne i vidt omfang søger at leve op til deres forpligtelser på dette område.

Det fremgår således af de sociale udbygningsplaner, at kommunerne i den kommende 5 års periode, d. v. s. frem til 1984, planlægger en stigning i det samlede udbud af dagforanstaltninger for børn på ca. 30.000 pladser, ligesom ca. 15.000 flere unge i løbet af denne periode vil kunne deltage i aktiviteter i klubber m. v. På baggrund af dette synes jeg man kan konkludere, at der her i landet findes en lang række sociale foranstaltninger, der tager sigte på at give vore børn forbedrede vilkår.

At der fortsat er politisk vilje til at forbedre lovgivningen herom, er nedsættelsen af børnekommissionen et klart bevis på. Jeg kan i den forbindelse nævne, at det er regeringens hensigt i den kommende folketings-samling, i dette år, at fremsætte lovforslag om forbedringer i reglerne om barselorlov, der særlig skal komme spædbørnene til gode.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg vil starte med at takke statsministeren og socialministeren for redegørelsen.

Der var mange ting, vi kan være helt enige i, og der er nok også nogle ting, vi måske ser lidt forskelligt på. Jeg er enig i, at det internationale børnear ikke er overflødigt. Der er en vis tendens til – og det kan man jo også

se her i folkettinget – at så snart det drejer sig om børn eller sociale spørgsmål og den slags, så er interessen ikke så stor. Så snart det drejer sig om de store linjer i økonomien o. lign., ja, så er det det vigtigste. Og spørgsmålet er, om børnene ikke til syvende og sidst er et af vore allervigtigste spørgsmål. At det så hænger sammen med økonomien, er jo givet. Men jeg synes måske, at vi skulle se lidt på, om vi prioriterer rigtigt.

Det er snart 20 år siden, FN enstemmigt vedtog erklæringen om barnets rettigheder. Herved understregede man, at verdenserklæringen om menneskerettighederne, som blev vedtaget i 1948, ikke helt dækkede barnets særlige behov.

Kristeligt folkeparti ønsker at understrege vigtigheden af, at Danmark er med til at arbejde for, at børn af alle nationaliteter sikres disse rettigheder. Vi mener ikke, at der fra dansk side bliver gjort nok for at sikre børnene. Vi har stemt for erklæringen, og vi kan passende lade det internationale børnear være anledning til, at vi mere målbevidst undersøger, hvad vi kan gøre for at leve op til den målsætning, der ligger i erklæringen. Vi kunne give noget mere i u-landshjælp og undersøge, om det er muligt at sikre projekter, der særlig satser på børn og deres familier. Det glædede mig at høre, at det var man inde på.

Jeg vil også sige, at her kunne missions-selskaberne være en værdifuld hjælp. De har gjort og gør stadig et stort arbejde ikke mindst for at sikre børnene. Den forebyggende indsats spiller en stor og vigtig rolle. Lad mig da også sige, at kristeligt folkeparti har medvirket til, at missions-selskaberne i højere grad inddrages netop i dette forebyggende arbejde.

Kristeligt folkepartis lovforslag om at tre-doble det fradragsberettigede gavebeløb til f. eks. missions-selskaber fik desværre ikke stor tilslutning. Det kunne have været med til at sikre flere penge til dette arbejde i u-landene.

Det er også muligt at få flere u-landsfrivillige sendt ud. På et møde, jeg var til engang, blev det foreslået, at vi i stedet for adgangsbegrænsning skulle lade de unge vælge det, de havde lyst til, og kunne man så ikke få arbejde herhjemme, ja, så var der arbejde nok i u-landene. Så enkelt er det selvfølgelig ikke, hvad jeg også sagde. Men vi kunne måske gøre noget mere for at fremme lyst og interesse for at arbejde nogle år i et